

Báthori Csaba

PETÖFFI, KOMRA, SZÓJÓ

Megesnek dolgok, bújnak hozzám,
szélcsend jön, hangos, ferde orkán,
még semmi nem lakik szavakban,
de már a nyelvem burka pattan,
egy szó csak egy dologra rakva,
vagy megzörren a szavak bokra,
s a dolog négy szóba kifutna,
s egyet sem értenék magamba –
petőffi, komra, szójő!

Nem, azt az egyet nem találom,
létemhez még nem termett álom,
kenderre mondom: kutya, macska,
de csendes, mint az üres kocsmá,
nem szegődik hamar kezemhez,
kedvemnek ő még sose kedvez,
árva még, mint egy meztelen mez,
bár sistereg már, mint a herpesz –
petőffi, komra, szójő!

Még minden lehetne a semmi,
fű-fa megpróbál gazdagodni,
anyát és vallást ki-mi választ,
mind kaphat farost, fülest, vállast,
még minden lusta, furcsa, kába,
kevésnek fut hét lyukra lába,
a zöm pislog az iskolába,
nem sejtí, mikor lesz kiváltva –
petőffi, komra, szójő!

Ekkor pötytyentem én: petőffi!
Legrégibb szavam ez, az ősi.
És aztán jött a kurta *komra*,
loppal illett el birtokomba,
ma sem tudom, miféle fűrtök
lógtak kamrámban, füstölögtek,
vagy kék golyói fartöveknek
csüngtek, – nevük ég s föld között lett:
petőffi, komra, szőjő!